CARTEA URIAȘILOR
- RECONSTRUCȚIA -
BAZAT PE TEXTE BIBLICE

Studiul meu anterior, „***Zei și uriași antici***”, a urmărit referințele biblice la rase și indivizi de uriași din Vechiul Testament. Acest articol încearcă să investigheze informații suplimentare despre cele de mai sus, analizând rămășițele fragmentare ale scrierii despre uriași din versiunile ***aramaică*** (*aproximativ 300 î.Hr.)* și ***maniheică*** (*aproximativ 250 d.Hr.*).

Se crede că aramaica era limba folosită în general în Israel la acea vreme și, prin urmare, se consideră că este limba vorbită de Isus Hristos. Versiunea fragmentară aramaică a fost găsită printre manuscrisele de la Marea Moartă în 1947. Versiunea maniheică (*de asemenea, fragmentară*) se crede că este scrisă de ***Mani*** (cca. 215-276), fondatorul unei secte religioase eretice.

Deși este important să analizăm cu atenție cele două versiuni menționate mai sus, o poveste mai coerentă poate fi obținută în ***Cartea lui Enoh***, o versiune cunoscută sub numele de ***Enoh 1***. În special, *Cartea Veghetorilor*, parte a *Cărții lui Enoh* (capitolele 1-36). ***Enoh*** este unul dintre cele mai interesante personaje din Biblie, deoarece, la final, a fost transportat în rai și nu a murit în sensul normal.

Enoh a trăit înainte de Potop și a fost stră-străbunicul lui Noe. El a fost în mod clar un obiect de fascinație de-a lungul secolelor, iar în jurul lui s-au acumulat multe povești și legende. ***Cartea Uriașilor*** detaliază mențiunea din ***Geneza 6:4*** despre uriași „*care erau pe pământ în acea vreme.*”

Cartea lui Enoh este considerată de unii ca fiind una dintre colecțiile de pseudoepigrafe, numită astfel deoarece autorii reputați au folosit numele unei figuri notabile din trecut ca titlu pur și simplu pentru a da poveștii lor o credibilitate pe care altfel nu ar fi putut-o avea.

Probabil cel mai frapant aspect al Cărții lui Enoh este aluzia la amestecul sexual al femeilor umane cu îngerii (căzuți). Descendenții rezultați au fost uriașii care au asuprit omenirea și au propovăduit răul. Din cauza răutății care a venit asupra omenirii, Dumnezeu a decis să aducă marele potop. Ni se spune că Enoh a încercat să mijlocească la cer în numele îngerilor răi, dar nu a reușit. *Cartea Uriașilor* extinde această poveste și relatează isprăvile uriașilor.

În *Cartea lui Enoh*, citim că ideea de a se amesteca cu femei umane a fost discutată și permisă de Shemihaza, conducătorul îngerilor „răi”, aproximativ 200 în total. *Cartea Uriașilor* detaliază această poveste, preocupându-se în special de activitățile celor doi fii ai lui Shemihaza, *Ohya* și *Hahya*. După cum am menționat mai sus, avem doar fragmente din Cartea Uriașilor, o parte din care se ocupă de visele fatidice ale uriașilor, de încercările lui Enoh de a le interpreta și de eforturile sale nereușite de a-L implora pe Dumnezeu pentru uriași.

© Biblioteca Spirituală

CARTEA URIAŞILOR CONFORM SULURILOR DE LA MARE MOARTĂ

(Am afirmat că fragmentele trebuie reconstituite pentru a obţine o naraţiune mai mult sau mai puţin inteligibilă. Fragmentele iniţiale povestesc despre „*coborârea*" din cer a îngerilor rebeli sau „*răi*", care au adus cunoştinţe omenirii, dar au provocat şi mari perturbări şi rău pe pământ. Este instructiv să vedem informaţii paralele în ***Geneza 6:4***. Parantezele pătrate indică presupusul material de legătură (al meu). Parantezele rotunde/normale indică comentariile mele.)

NARAŢIUNE RECONSTRUITĂ

(Există mai multe versiuni care se presupune că explică coborârea unora dintre îngeri pe pământ din cer. Rebeliunea împotriva Dumnezeirii este un termen generic. Detaliile sunt atribuite în mod variat: ***Lucifer**, cândva conducătorul îngerilor, era, se pare, prea mândru pentru a se închina oamenilor, aşa cum dorea Dumnezeu şi, în plus, a devenit invidios pe creatorul său şi, pentru neascultarea sa, a fost alungat din cer.* Alţi îngeri cu aceeaşi gândire au urmat şi au părăsit cerul pentru pământ. În cele din urmă, au devenit cunoscuţi sub numele de „***Îngeri căzuţi***". Cu toate acestea, se pare că principalul motiv al „*coborârii*" a fost pofta pentru „*fiicele oamenilor*", ceea ce a dus la relaţii sexuale între îngerii (acum) răi şi femeile pământeşti. Principalii călcători au fost un grup de îngeri cunoscuţi sub numele de „*Păzitori*", a căror sarcină trebuia să fie să „*vegheze*" şi să ghideze acţiunile umanităţii. În mod clar, ei au trădat această încredere şi se pare că au fost instigatorii amestecului sexual. Unul dintre liderii (*în această etapă*) ai rebeliunii propuse a fost unul pe nume ***Shemiraza***, care a fost convins să se permită sieşi şi aproximativ două sute de îngeri să adopte forma umană şi să pornească în această aventură. Din cele de mai sus reiese clar... că mândria şi pofta erau principalele forţe motrice ale dezertării. Ambiţia excesivă era o altă. Dumnezeu i-a alungat pe aceşti îngeri neloiali din rai şi, în cele din urmă, i-a condamnat la o viaţă veşnică de condamnare. Cu toate acestea, într-o oarecare măsură, ei şi-au păstrat puterea.

Rezultatul faptului că „*şi-au luat soţii*" printre femeile umane a fost naşterea unor fiinţe monstruoase şi a unor uriaşi răi, cunoscuţi de obicei sub numele de ***Nefilimi***. În ***Geneza 6.4*** se află cuvintele: „*Erau uriaşii pe pământ în acele vremuri.*" Ei au adus cu ei anumite cunoştinţe arcane, dar au creat şi haos printre toţi locuitorii pământului. În acest moment începem cu versiunea Sulurilor de la Marea Moartă a Cărţii Uriaşilor.

RECONSTRUCŢIA

[*Aceşti îngeri căzuţi*] cunoşteau secretele [*tuturor lucrurilor*]. [*În acea vreme*] păcatul era mare pe pământ. Îngerii cei răi au ucis mulţi oameni şi au zămislit uriaşi [*cu femei muritoare*].

Îngerii cei răi (*foşti*) [*au consumat*] tot ce producea pământul: peştii mari, păsările cerului, toate roadele pământului, tot felul de grâu, [*roadele*] pomilor [*chiar şi fiarele şi reptilele împotriva cărora au păcătuit*] – toate târâtoarele pământului: ei [*au observat/au privit toate lucrurile pământeşti*]. Au săvârşit tot felul de fapte aspre, cu vorbe aspre asupra creaţiei masculine şi feminine şi asupra/între omenire însăşi.

(*Două sute de îngeri fuseseră convinşi să părăsească cerul pentru pământ*)

Cei două sute de îngeri au luat două sute de măgari, două sute de oi şi berbeci din turmă, două sute de capre, două sute de fiare ale câmpului din toate animalele şi din toate păsările [*pentru experimente de încrucişare cu oamenii*] şi tot felul de amestecuri de rasă.

(*Drept urmare, printre toate perversiunile au fost creaţi monştri, datorită amestecării seminţelor animale cu femei muritoare. Similar cu zeii egipteni, satirii şi posibil chiar dinozaurii. Istoricul Josephus menţionează că Enoh avea afaceri în Egipt, pe atunci numit* ***Siriad*****.)**

[*Monştrii căutau* [*carne* [*care urma să fie distrusă sau pervertită*.] Monştri şi uriaşi aveau să apară cărora le lipsea adevărata cunoaştere, deoarece [*erau urâciuni*]. Între timp, pământul devenea din ce în ce mai corupt, iar [*uriaşii*] mai puternici. Ei se gândeau [*să-i convingă pe alţi*

© Biblioteca Spirituală

îngeri să vină pe pământ, altfel tirania lor ar putea în cele din urmă] să piară şi să moară. În tot acest timp, ei provocau o mare corupţie pe pământ. [*Dacă acest scop*] nu era suficient [*pentru a-i perpetua*], ei aveau să fie [*în cele din urmă distruşi*.] (*credeau ei*).

[*Cei căzuţi*] au pângărit toată creaţia şi au născut uriaşi şi creaturi monstruoase şi au corupt tot pământul, [*care a fost*] pângărit prin vărsare de sânge, din mâna uriaşilor. Dar acest lucru nu le-a fost de ajuns şi [*ei căutau tot timpul*] să devoreze/distrugă mulţi/mult mai mulţi. Monştrii au atacat [*întreaga creaţie*].

(*Uriaşii sunt acum tulburaţi de vise prevestitoare, iar* ***Mahway*** *îşi relatează visul restului uriaşilor. Se pare că vede o tăbliţă inscripţionată cu mai multe nume scufundată în apă, care mai are doar trei nume când iese la suprafaţă. Interpretarea obişnuită este că aceasta simbolizează moartea tuturor celor de pe pământ, cu excepţia lui* ***Noe*** *şi a fiilor săi.* Povestea continuă.)

[*Mahway a relatat că bărbaţii*] au udat placa în apă, astfel încât să fie acoperită. Apoi a fost ridicată şi toate inscripţiile, cu excepţia a trei, au dispărut.

(*Mahway se duce la ceilalţi. Ei discută despre vis*.)

„*Această viziune este un motiv de blestem şi tristeţe*", a spus grupul. „*Eu*", a spus ***Mahway***, „*sunt cel* [*care va fi învinovăţit cel mai mult din întregul grup*], *dintre cei aruncaţi din rai, şi va trebui să merg să aud spiritele celor ucişi plângându-se de ucigaşii lor şi strigând că vom muri cu toţii împreună şi vom fi sfârşiţi, când eu dorm* [*şi visez*]. *Pâinea şi locuinţa* [*mi se vor refuza*]. *Aşadar, tulburaţi de această viziune*, [*monştrii*] *au intrat în adunarea uriaşilor*.

Apoi ***Ohya*** i-a vorbit fără să tremure lui ***Mahway***: „*Cine ţi-a arătat toate aceste viziuni, fratele meu?*"

„***Barakel***, tatăl meu, era cu mine [*ca şi confirmator şi... se pare că a avut aceeaşi viziune*]"

...Dar înainte ca ***Mahway*** să termine de povestit ce văzuse în visul său, ***Ohya*** i-a spus: „*Am auzit minuni! Dacă o femeie sterilă naşte* (*parabolă*) – [*aceasta ar fi o minune la fel de mare!*]

Atunci ***Ohya*** i-a spus lui ***Hahya***: „*Vom fi distruşi pe acest pământ?*" După ce au terminat de discutat visele, atât ***Ohya***, cât şi ***Hahya*** au plâns în faţa [*uriaşilor şi monştrilor adunaţi*].

„*Foloseşte-ţi puterea*", [*a sfătuit grupul*]. Apoi ***Ohya*** i-a spus lui ***Hayha***: „*Această soartă nu este pentru noi, ci pentru* ***Azazel*** (*unul dintre îngerii răi*), *căci el* [*a arătat cea mai mare corupţie] umanităţii*)... *Ei* (*îngerii buni*) *cu siguranţă nu vor lăsa ca toţi cei dragi ai lor* (*adică uriaşii şi monştrii*) *să fie neglijaţi. Nu trebuie să fim doborâţi. Voi* [(*adresându-se mulţimii de uriaşi, îngeri (căzuţi) şi monştri] aveţi putere şi [puteţi rezista]*"

(Uriaşii îşi dau seama însă că lupta împotriva raiului este zadarnică)

(***Gilgameş*** *vorbeşte*)

„*Sunt un uriaş şi prin puterea cea mare a braţului meu pot învinge pe orice muritor. Am purtat războaie cu ei* (*muritorii*) *în trecut, dar acum nu sunt în stare să stau împotriva potrivnicilor mei care locuiesc în ceruri şi locuiesc în locuri sfinte. Şi nu numai atât, dar ei sunt de fapt mai puternici decât mine. A venit ziua fiarelor sălbatice şi ziua omului sălbatic* [*cum sunt cunoscut*].

Atunci ***Ohya*** i-a spus: „*Am fost forţat să am un vis... Somnul ochilor mei a dispărut, aşa că am putut vedea o viziune*. [*Acum ştiu că pe câmpul de luptă nu putem câştiga*.] ***Gilgamish*** - notă!"

(***Ohya*** îşi descrie viziunea.)

„*Am văzut un copac dezrădăcinat, cu excepţia a trei dintre rădăcinile sale. În timp ce priveam, cum s-ar spune*, [*nişte fiinţe (îngeri buni?)*] *au mutat toate rădăcinile în această grădină* [*dar nu şi pe cele trei*]

(Interpretarea acestui vis este similară cu cea a celui anterior.)

„*Această viziune din vis se referă la moartea sufletelor noastre*", a spus ***Ohya***, „*şi la cele ale lui Ghilgameş şi ale tuturor tovarăşilor săi. Totuşi, Ghilgameş mi-a spus că* [*toate presimţirile*] *îi priveau* [*doar pe conducătorii pământului, pe cei temporali, puternici, pe care conducătorul îngerilor buni i-a blestemat*]. *Uriaşii s-au bucurat de cuvintele lui. Apoi* [*Ohya*] *s-a întors şi a părăsit adunarea.*

(*Există mai multe vise, a căror semnificaţie este ostilă uriaşilor. Visătorii raportează monştrilor şi apoi uriaşilor*.)

După aceasta, doi dintre ei au avut viziuni; nu au putut dormi şi au venit la camarazii lor şi

© Biblioteca Spirituală

le-au povestit „*visele*", adunării, camarazilor lor. Monștrilor. Aceștia au relatat că în visul lor li s-a părut că observă o grădină unde „*grădinari*" (îngeri?) udau două sute de copaci, iar din rădăcinile lor ieșeau vlăstari mari. [*Deodată, grădina a luat foc*], astfel încât grădina a fost distrusă și toată apa s-a evaporat. Apoi s-au dus la uriași să le povestească visele lor.

(S-a sugerat să se caute scribul și ***profetul Enoh*** pentru a interpreta visele.)

Să-l căutăm pe ***Enoh***, renumitul scrib, și el ne va interpreta visul. Atunci ***Ohya*** le-a declarat uriașilor: „*Și eu am avut un alt vis în noaptea aceasta și iată că Stăpânitorul Cerurilor a coborât pe pământ* [*și ne-a distrus*]. *Acesta este sfârșitul visului meu*." Auzind aceasta, toți monștrii și uriașii s-au înspăimântat și l-au chemat pe ***Mahway*** (Titanul). Acesta a venit să-i întâmpine pe uriași, care l-au implorat și l-au trimis la ***Enoh***, scribul. Ei (uriașii) i-au spus: „*Du-te la Enoh, ca să-ți vorbească și apoi se întoarce spunând] că i-ai auzit vocea*." ***Ohya*** i-a vorbit lui ***Mahway*** și i-a spus: „*El* (*Enoh*) *va asculta și ne va interpreta visele și ne va spune cât timp mai avem noi, uriașii, de trăit și de domnit pe pământ*."

(După o călătorie prin ceruri, ***Mahway*** îl vede pe ***Enoch*** și îi vorbește despre cererea sa)

Mahway s-a înălțat în aer ca pe vânturi puternice, folosindu-și mâinile ca pe aripi de vultur. A lăsat în urmă lumea locuită și a trecut peste marele deșert al Pustiirii. ***Enoh*** l-a văzut și l-a salutat [***Mahway*** i-a povestit lui ***Enoh*** despre misiunea sa și i-a spus că va vorbi cu el.] Zburând încoace și încolo, ***Enoh*** a venit a doua oară la ***Mahway*** (după ce el, ***Enoh***, l-a avertizat pe ***Mahway*** să nu zboare prea aproape de soare). ***Mahway*** i-a vorbit lui ***Enoh*** și i-a spus că uriașii și toți monștrii pământului îi așteaptă cuvintele. [*Dacă căderea uriașilor/îngerilor răi a fost efectuată (prin Providență divină)*] din zilele lor de glorie cerească, poți măcar să ne asiguri că numărul zilelor noastre petrecute făcând rău va fi adăugat la viețile noastre? Dorim să știm semnificația celor două sute de copaci care au coborât din cer.

(***Enoh***, primind cererea lui ***Mahway***, a încercat să mijlocească la Dumnezeu, dar în zadar. Prin urmare, i-a înmânat lui ***Mahway*** o tabletă plină de prevestiri despre judecata viitoare, dar care oferea o oarecare speranță pentru viitor prin pocăință.)

Scribul ***Enoh*** i-a dat lui ***Mahway*** o copie a unei alte tăbliță (*nu cea stropită cu apă*) care purta scrisul său (*al lui Enoh*). Scrisul de pe tăbliță spunea: „*În numele Dumnezeului cel mare și sfânt, acest mesaj este trimis lui Șemihaza și tuturor tovarășilor săi. Să știți* (*uriașilor și monștrilor*) *că nu veți scăpa de judecată pentru toate lucrurile pe care le-ați făcut și că soțiile voastre, fiii lor și soțiile fiilor lor* [*nu vor scăpa*] *și că, din cauza desfrânării voastre pe pământ, a venit asupra voastră o judecată cerească. Țara strigă și se plânge despre voi și despre faptele copiilor voștri și despre răul pe care i l-ați făcut. Până când va sosi îngerul ceresc* ****Rafael****, *iată că vine distrugerea printr-un mare potop care va distruge toate ființele vii, tot ce se află în deșerturi și în mări*. *Semnificația* [*viselor/chestiunilor*] *este prin judecată pentru tot răul vostru. Dar dacă acum slăbiți legăturile care vă leagă de rău și vă rugați* (*pentru iertare*)..." (*Poți fi salvat*).

Rafael: *un înger trimis de Dumnezeu să lupte împotriva răului și în special împotriva lui* ***Azazel***

(Se pare că Enoh a avut și el o viziune la un moment dat. El a spus următoarele):

O mare frică m-a cuprins și am căzut cu fața la pământ. * *I-am auzit vocea*. (*a cui/a îngerului?*) (Textul continuă): *El* (***Enoh***) *a locuit printre oameni, dar nu a învățat de la ei și nici nu s-a bazat pe ei.*

Se pare că ***Enoh*** vorbește despre ocazia când un înger a coborât pe pământ pentru a-l chema la cer.

Aici se încheie fragmentara *Carte a Uriașilor* (*versiunea Manuscriselor de la Marea Moartă*).

Ar fi instructiv aici să analizăm pasaje relevante din ***Cartea lui Enoh, 1***, în special secțiunea despre ***Veghetori***, unde ni se spune despre influența corupătoare a ***Îngerilor Căzuți***, care au oferit umanității (în special femeilor) cunoștințe interzise și arcane. Multe dintre femei au rămas însărcinate de îngerii (*evident polimorfi*). Povestea Uriașilor este mai ușor de urmărit în *Cartea lui Enoh* decât în versiunea foarte fragmentată a DSS. Evident, multe se pierd din ultima versiune, atât la începutul și sfârșitul, cât și pe parcursul narațiunii.

Conform *Cărții lui Enoh* (*în secțiunea Veghetorilor*), Enoh explică faptul că cei 200 de copaci

© Biblioteca Spirituală

îi reprezintă pe cei 2000 de Veghetori (*îngerii care le-au trădat încrederea şi că tăierea trunchiurilor lor semnifică distrugerea lor iminentă - prin foc şi potop. Într-o altă parte a Cărţii ni se spune că* ***Mahway,*** *în zborul său, a scăpat la limită de a fi ars de soare, prin intermediul avertismentului lui Enoh*.

Cele trei nume rămase (pe tăbliţa din primul vis relatat) simbolizează distrugerea tuturor creaturilor, cu excepţia lui ***Noe*** şi a celor doi fii ai săi, aşa cum s-a menţionat.

VERSIUNEA MANICHEANĂ
(a Cărţii Uriaşilor)

În mare măsură similară cu versiunea DSS (*aşa cum era de aşteptat*), dar cu câteva detalii diferite. Această versiune maniheistă este chiar mai fragmentară decât textul DSS, iar fragmentele sunt în mai multe limbi, persana medie şi copta fiind unele dintre ele. Mai jos ofer un rezumat / o reconstrucţie a fragmentelor pentru a încerca să formez o naraţiune coerentă.

Versiunea începe cu coborârea îngerilor răi pe pământ, din cauza poftei lor pentru femei muritoare. Îngerii le-au învăţat femeilor (şi bărbaţilor) secrete interzise, ceea ce a dus în cele din urmă la răspândirea răutăţii pe pământ. ***Ei subjugă şi ucid mulţi oameni. Shemihaza*** dă naştere la doi fii uriaşi, ***Ohya*** şi ***Ahyah***. Alţi uriaşi sunt născuţi de alţi ***îngeri/demoni căzuţi***, care aduc ruină tuturor lucrurilor pământeşti. Omenirea imploră ajutor. ***Uriaşii*** se ceartă între ei. ***Ohyah*** are un vis despre o tăbliţă aruncată în apă, care atunci când a ieşit purta trei semne care indicau distrugerea iminentă. Fratele său visează o grădină care conţine aproximativ două sute de copaci. ***Ahyah*** povesteşte despre un vis pe care l-a avut în care a văzut oameni plângându-se. Uriaşul ***Mahway***, care zboară căutându-l pe Enoh, îşi aude vocea avertizându-l să nu zboare prea aproape de soare. El este ghidat de ***Enoh***, care interpretează visele, care sugerează o soartă iminentă pentru uriaşi. Răspunsul lui ***Enoh*** (scris de propria sa mână) este adus uriaşilor, fiind un mesaj de prevestire, părând să prezică un timp de potop. ***Mahway*** merge din nou la ***Enoh*** (*trăind într-un fel de paradis pământesc*) pentru a-i spune totul, iar apoi ***Ohya*** are un vis în care se înalţă la cer şi vede apa pământului mistuită de foc. ***Ohya***, ***Shemihaza*** şi ***Mahway*** au o conversaţie şi par să se refere la arme. ***Ohya*** şi ***Mahway*** se ceartă şi se luptă. Uriaşii sunt bucuroşi să-l vadă pe ***Enoch*** (*fie vizual, fie prin intermediul tăbliţei*) şi promit să se reînscrie, cerând milă. ***Enoch*** însă îi avertizează pe uriaşi/monştri că se vor confrunta cu condamnarea, în ciuda credinţei lor că nu-şi vor pierde niciodată puterea. ***Îngerii coboară din cer şi îi îngrozesc pe demonii care iau formă umană***. Îngerii îi conduc pe copiii uriaşilor în oraşele din apropiere. Cei două sute de demoni duc o luptă intensă cu cei patru îngeri. ***Ohyah*** şi ***Ahyah*** intenţionează să-şi ţină promisiunea de a se lupta. Cei patru arhangheli îi leagă pe privitori cu lanţuri şi le distrug copiii. Se pare că închisorile fuseseră pregătite pentru ei cu mult timp în urmă. ***Ohyah*****, monstrul *Leviatan*** *şi îngerul Rafael au luat parte la o mare bătălie*. Şi apoi „*au dispărut!*"

COMENTARIU

Versiunea DSS a *Cărţii Uriaşilor*, aşa cum tocmai am citit, începe cu povestea coborârii îngerilor neloiali pe pământ, uniunea lor ilicită cu femei muritoare, rezultând o urmaşă uriaşă şi monstruoasă. (*Nu ştim cât s-a pierdut de la început; se pare că fragmentul/fragmentele pe care le avem nu sunt începutul, ci povestesc evenimente dintr-o anumită parte a relatării*.) Acest lucru poate fi reluat în ***Geneza*** din Vechiul Testament, 4:6.) De fapt, povestea timpurie a primilor uriaşi se încheie aici, în mod tentant, şi nu este reluată decât în cărţile ulterioare ale Vechiului Testament, unde sunt relatate materiale suplimentare cu privire la diferitele rase de uriaşi. Există multe referinţe la uriaşi în cărţile ulterioare, denotând credinţa constantă a scriitorilor în existenţa şi puterea lor. Versiunea DSS continuă să relateze faptele rele ale uriaşilor şi monştrilor de pe pământ şi din umanitate, care au dus la mânia lui Dumnezeu şi la ameninţarea sa cu răzbunarea prin intermediul unui potop. Aceste lucruri le aflăm şi în Geneză, care duce la povestea lui Noe şi

© Biblioteca Spirituală

a Arcei sale. Episodul pe care îl întâlnim în *Cartea Uriaşilor* trebuie să fie „datat" cam în această perioadă, deoarece ni se spune despre distrugerea iminentă a uriaşilor. Din cauza răului pe care uriaşii îl provocaseră (*uriaşii făcând parte din umanitate, deşi extraordinar*), dar poate mai mult pentru că însăşi rasa umană era îndrădită răului şi imoralităţii ca urmare a corupţiei de către îngerii descendenţi (răi), ***Domnul***, ni se spune, *a decis să distrugă toate fiinţele vii de pe pământ*. Acest lucru ni se spune şi în Geneză. Aceeaşi poveste este relatată în versiunea DSS a *Cărţii Uriaşilor*: *există o soartă iminentă.* În acest moment, cele două relatări, *Geneza* şi *Cartea Uriaşilor*, se separă. În povestea DSS aflăm despre visele tulburătoare ale uriaşilor, sau ale unora dintre ei, care par să arate un viitor sinistru pentru uriaşi. (*Acest aspect nu este menţionat în Geneză*.) După cum indică naraţiunea *Cărţii Uriaşilor*, ***Enoh*** este rugat să interpreteze visele. Evident, există mult mai multe detalii despre uriaşi în relatarea DSS decât în Geneza.

Primele cinci cărţi ale Bibliei VT sunt adesea considerate a fi scrise de ***Moise*** (*în special de evrei*).

Acest lucru nu este în general crezut astăzi (*de alte credinţe*). ***Geneza***, în conformitate cu restul Bibliei, nu are o dată verificabilă în ceea ce priveşte scrierea sa. Probabil că a apărut de-a lungul secolelor, din mai multe surse şi de către mai multe persoane. Ar putea datează de aproximativ 1000 de ani î.Hr. În prima sa formă, orice ar fi fost aceasta. Cu siguranţă este mult anterioară versiunii DSS (*din aproximativ 300 î.Hr.)* şi, bineînţeles, înainte de versiunea maniheică din aproximativ 250 d.Hr., care diferă ea însăşi în mai multe detalii de versiunea DSS.

Există numeroase dovezi de un fel sau altul ale existenţei unor fiinţe gigantice pe Pământ în cele mai vechi timpuri. Dacă cineva acceptă sau nu aceste dovezi depinde de fiecare în parte. Biblia însăşi este o compilaţie de poveşti cărora li se poate da sau nu credibilitate. Cu siguranţă, se pune mult accent pe existenţa uriaşilor şi pe rolul pe care l-au jucat în lumea biblică. Cum au apărut uriaşii ni se spune în ***Geneza*** şi *Cartea Uriaşilor*. Faptul că au jucat un rol important în primele zile ale omului şi în distrugerea sa prin potop este esenţial pentru aluziile din literatura biblică/religioasă. Citirea ***Genezei 6:4*** şi a versetelor următoare pregăteşte scena; povestea din *Cartea Uriaşilor* (CGU) continuă în mod natural pentru a oferi informaţii suplimentare. Din păcate, la fel ca la începutul textului, secţiunile finale lipsesc.

Mesajul final cu care rămânem (în ambele relatări) este că uriaşii (răi) sunt învinşi, dar misterul rămâne: *uriaşii sunt menţionaţi DUPĂ potop!*

SCOPUL SCRIERII CĂRŢILOR CU URIAŞI

Una dintre cele mai importante consideraţii pentru exercitarea erudiţiei moderne este: *de ce au fost scrise cărţile în primul rând?* Următorul subiect încearcă să ofere câteva răspunsuri. (*Evident, TOATE cărţile biblice au avut un anumit motiv de a fi!)*

VERSIUNE MANI

După cum am aflat, una dintre relatările despre uriaşi este scrisă de ***Mani***, crescut într-o sectă evreiască/creştină. Ca fondator al unei noi religii (eretice), ***Mani*** a dorit să atragă atenţia scriind mai multe „*scripturi*", majoritatea pierdute acum. *Cartea Uriaşilor* este/a fost probabil cea mai importantă lucrare a sa, compusă în limba dominantă a zonei, aramaica. El a scris sperând că doctrinele sale vor fi păstrate şi, parţial, în acest scop, s-a inspirat din alte credinţe majore pentru a-i consolida credibilitatea în el şi învăţăturile sale. Una dintre principalele teme/subiecte ale gândirii şi scrierilor religioase antice a fost ***cea a existenţei uriaşilor*** - şi a bătăliilor lor. (*Ecouri ale mitologiei greceşti*). După cum ştim, referirea la fiinţe gigantice este (prima?) făcută în Geneză (*în funcţie de momentul în care a fost scrisă*) putând fi, aşa cum am remarcat, în jurul anului 1000 î.Hr. Prin urmare, ***Mani*** a dorit, printre altele, să se impună ca familiarizat, dacă nu chiar ca o autoritate reală în domeniul istoriei şi scrierilor biblice sau religioase antice. Originea sa – ***cea a creştinismului evreu*** – l-a motivat, de asemenea, să scrie literatură (*din surse creştine*) şi să se considere un avertisment pentru alţii cu privire la pericolele de a nu duce o viaţă morală semi-

creştină. Nu numai atât, dar ***Mani*** a intenţionat ca această carte să ilustreze ***mitologia iraniană antică*** (*de remarcat pe Ghilgameş*), deoarece Iranul era unul dintre principalele sale centre de prozelitism. Prin urmare, povestea uriaşilor a fost adaptată scopului său. Este clar că ***Mani*** şi-a bazat o mare parte din material pe textul pe care îl avem acum de la descoperirea DSS. Se pare că a existat şi o *Carte aramaică a Uriaşilor*, mult mai veche, pe care ***Mani*** a inclus-o şi ea în scrierea sa. Deşi aceste poveşti timpurii despre uriaşi pot fi considerate „*istorie*", intenţia lui ***Mani*** a fost să dea versiunii sale o tentă categoric sectariană. Scopul său principal a fost, prin urmare, să impresioneze şi să-i îndrume corect pe contemporanii săi.

Dacă Mani însuşi credea în poveştile despre uriaşi şi jafurile lor este o chestiune discutabilă. Poate că da, iar acest lucru îi conferă relatării sale un plus de importanţă. Fundamental, Mani îşi dorea să inspire, să impresioneze şi să evanghelizeze. Nu văd niciun motiv să mă îndoiesc că ÎN TIMPUL SĂU a avut succes.

VERSIUNEA SULURILOR DE LA MARE MOARTĂ

Versiunea *Cărţii Uriaşilor* găsită (în 1947) la Qumran, în Israel, este anterioară textului ***Mani***, discutat mai sus, şi se crede, în general, că a fost compusă în jurul anului 300 î.Hr.

Spre deosebire de textul lui ***Mani***, care are un ton categoric sectar, fragmentele de la Qumran nu prezintă nicio prejudecată religioasă anume şi par a fi (probabil) o distilare a poveştilor despre uriaşi care existau (*în formă orală*) de mult timp. Geneza spune, în esenţă, o poveste foarte asemănătoare despre ***îngerii căzuţi şi Veghetori*** cu cea a fragmentelor de la Qumran. Evident, compilatorul (sau compilatorii) poveştii despre uriaşi a intenţionat să păstreze această tradiţie pentru generaţiile viitoare. Este la fel de clar că legendele despre uriaşi au fost luate în serios şi că se credea cu tărie în existenţa lor de altădată. *Cartea despre Uriaşi* de la Qumran a fost la egalitate cu toate celelalte cărţi descoperite şi în niciun caz nu trebuie interpretată ca ceva mitologic, ci, dimpotrivă, a fost considerată cu adevărat istorică. Limba fragmentului este în principal ebraica şi aramaica.

Detaliile diferă în cele două versiuni. Ambele sunt însă de acord asupra a ceea ce ar putea fi considerat a fi principala caracteristică: *că nişte îngeri au coborât pe pământ şi au fost atraşi de frumuseţea femeilor muritoare prin intermediul cărora au creat fiinţe care au crescut ca nişte uriaşi*. *Acesta nu a fost singurul aspect care a înfuriat zeitatea, ci şi dezvăluirea secretelor cereşti umanităţii*. Această poveste ar explica practic răul de pe pământ şi crearea demonilor din îngeri răi, ca urmare parţială a împărtăşirii de cunoştinţe arcane şi interzise (*umanităţii*). Este clar că unul dintre principalele scopuri ale scriitorului sau scriitorilor textului de la Qumran este de a perpetua relatarea începuturilor răutăţii pământeşti. Unele dintre sursele utilizate sunt derivate din ***mitul Orientului Apropiat*** (*spre deosebire de cel iranian al textului Mani*) - aşa cum o demonstrează numele ***Ghilgameş***, bine cunoscut în literatura sumeriană din faimoasa *Epopee a lui Ghilgameş*, cu foarte mult timp înainte. Compilatorul era evident foarte conştient de aceste mituri/poveşti şi a considerat că merită să li se acorde un cadru „*modern*" (*pentru acea vreme*).

Compoziţia lucrării exclude un context creştin (*deoarece pare a fi o construcţie î.Hr.*). Probabil a fost realizată de un savant evreu care credea că povestea despre soarta uriaşilor era poate una salutară, definind sau întărind contextul istoric de atunci.

Poate că în secţiunea de concluzii ar trebui să încercăm să punem sulurile (*sau cel puţin scrierea/copierea lor*) în perspectivă/context. În general, se crede că sulurile găsite la Qumran *au fost opera unei secte evreieşti numite esenieni,* care au înflorit între anii 150 î.Hr. şi 70 d.Hr. (*când Templul din Ierusalim a fost distrus de romani*). Datele sunt aproximative: secta ar fi putut exista foarte bine înainte de data de 150 î.Hr. (*Încă nu ştim prea multe despre ei!*) A fost o perioadă de dominaţie romană pentru evrei, iar esenienii ar fi putut încerca să scape de cele mai grave aspecte ale persecuţiei romane fugind în zona Mării Moarte. Fără îndoială, motivul care a stat la baza înfiinţării sectei în dealurile deşertice a fost acela că adepţii sectei doreau să-şi practice propria credinţă evreiască, departe de dictatele preoţiei din Ierusalim. Ei doreau să trăiască după propriile

© Biblioteca Spirituală

reguli şi principii, crezând că calea lor era cea adevărată. Ei îşi petreceau o mare parte din timp în ascetism, devoţiune şi trăind conform rolurilor şi ritualurilor stabilite în propria lor carte „*sfântă*". Se pare că o mare parte din timp era, de asemenea, petrecută scriind - sau copiind manuscrise antice: *de exemplu, toate textele VT* (*cu excepţia Esterei*). În mod clar, doreau să le păstreze şi, în acelaşi timp, să-şi dea propria perspectivă asupra poveştilor. Un principiu central al credinţei lor era mesianic: *credinţa în venirea unui* „*celui drept*."

Unele dintre suluri (de la Qumran) datează din jurul anului 400 î.Hr. (sau mai devreme, dacă nu au fost scrise de sectă însăşi). Cercetările moderne sugerează că sulurile nu au fost toate scrise (*sau copiate*) la Cumran, ci că unele au fost importate pentru a fi ascunzătoare, ferite de duşmani, cum ar fi romanii - sau de ierarhia evreiască principală, care ar putea să nu aprobe interpretarea eseniană. Pe lângă faptul că aruncă lumină asupra afacerilor evreieşti din această perioadă, este posibil să se sugereze că sulurile reflectă un tip de gândire creştină emergentă. La fel ca în cazul Noului Testament, sulurile indică o aşteptare mesianică bazată pe un concept dualist al Zilei de Apoi, când Binele şi Răul vor fi cântărite în balanţă.

© Biblioteca Spirituală